

**Ἡ παραίτησις κι' ἡ κρίσις,
ποῦ δὲ κάνουν νὰ διακρίσῃς.**

Ἦρε τίλος ὁ μουγγός,
πρόβλημα στρυφνῆς Σφιγγῆς,
μὲ προγράμματα μεγάλα
ἦρε μία κουντρούλα
τώρα ποῦ κι' αὐτὸς ἐφάνη κεραιὸν λαλιστατός,
καὶ τῆς ἐκλογῆς ὁ λόγος ἦτο πρῶτος κι' ὕστατος.

Ὁ μισοπαραίτηθεις
καὶ μὲ βέλη καντηθεις
μ' ἐν' ἀμάξι, ἦγες μόνος 'στὸ Παλάτι χέρι χέρι,
ἦταν ὁμοῦ μεσημέρι,
κι' εἶπαν] 'στὸν παραίτημένο μὲ ντιλικιτάτα τόση
ἔλλην ὦρα νὰ περάσῃ τὴν παραιτήσι νὰ δόσῃ.

Ἡῶσαν τὸ κόμμα του
δι' ἐνὸς του νεύματος,
ἄνοιξε τὸ στόμα του
κι' ἐπληρώθη πνεύματος.

Συμφορὰ!... πρὸς στιγμήν ἀνεσθῆγες
νὰ διακώσῃς τὸν κάθε σκορπιό,
πλὴν 'στοὺς φίλους θηγῶν ἀπικρίθης:
επαραιτήσῃς ἑξὺς δὲ πῶς.

Παραίτησῃς ὦρα κι' ὀδύνης,
σκυθρωπὸς καὶ περιλυπὸς γίγνεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν δίνεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν πέρνεις.

Τὰ προγράμματα τῆλεγγε δια,
τοῦτο μόνον δὲν εἶπες, ἰππότη,
πῶς ἀκαίρως τινάζεις τὰ κῶλα
πρὶν νὰ κάνῃ κανένα Διοσότη.

Ὅμοι Κουβέρνο, ἠφάναξες, ὅμοι καὶ πάλιν ὅμοι,
εἰ Κόντηδες σοῦ ἠγῆτῃκαν ἄν ὄρηι 'στὸ ψοφῆμι.

Ἔνα καὶ μόνον τρέπαιον τῆς τελευταίας πάλης,
ὁ Κώστας ὁ μελισταγῆς, ὁ Πρόεδρος Τοπάλης.

Τρεῖς ἄξιες, τρεῖς ἄξιες, τοῦ Τοκαμαδοῦ τοῦ λίνε,
καὶ τοῦ ὀλλιμένου Τσαρλαμπᾶ τὰ μάτια μικροκλαίνε.

Πᾶρε καρτότα, Κόντη μου, καὶ σὺρε 'στὸ Παλάτι,
ὁ Βασιληᾶς εἰς καρτερεῖ νὰ σοῦ μιλήσῃ κατὶ.

Ἡ πρόσκλησις τοῦ Βασιληᾶ
σοῦ ἄφανη σὰν ψέμμα,
γιατ' ἦτανε Πρωταπριλιά,
ποῦ σ' ἔκραξε τὸ Στέμμα.

Κόντη, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν φαντασία
πῶς ὁ μουγγός ἔσεκόλλησε ἀπὸ τὴν Ἐξουσία.

Ἄνθηγῶν ἢ Σπιανᾶδες καὶ φωνάζουν οἱ Κορροί:
αγεῖά σου, Κόντη, μπράβο, Κόντη, ψυλογκίλαστη μορφή.
Γιὰ τὸν Κόντη μας εἰ μάγοι, τ' Ἀπριλιάτικα τὰ γιοῦλα,
γιὰ τὸν Κόντη λάμπου κῶπτερ, γιὰ τὸν Κόντη λάμπ' ἢ ποῦ-
(λίαν).

Τὰ λουστρίνια του φορεῖ,
μπαινοβγαίνει 'στὰ Παλάτια,

καὶ τὸ κόμμα καρτερεῖ
καὶ τὸν βλέπει μὲς 'τὰ μάτια.

Κόντη μας, μὴ μᾶς λυπήσῃς, Κόντη μας, μὴ μᾶς πικράνῃς,
ἴλειος νὰ γίνῃς σ' ἔλους κι' Ἰπουργοῦς σου νὰ μᾶς κάνῃς.

Κόντη, κάνε με κι' ἐμένα, Κόντη μου, σὲ χαιρετῶ,
κι' Ἰπουργὸν ἀναργυρίας τὸν Ἀνάργυρον κυτῶ.
Ἐλαμῖσι σὰν Γαλαξίας
κι' ὁ ὄραδουχος, Εὐταξίας,
πρῶτα Σῦλλος,
τώρα Παῦλος.

Χαίρει κι' ἡ Δικαιοσύνη, ποῦ πηγαίνει σὰν κουτααῦλα,
πῶς θὰ βάλῃ 'στὰ τρωτὰ τῆς κι' ὁ Καραῖαυλος μὲ πᾶυλα.

Νὰ Μινίστρος ὁ Ρωμάνος, ἐνὸς ἀριστοκρατίας,
κι' Ἄθος τῆς διπλωματίας,
ἔλος καὶ ντιλικιτάτα 'στὸν Σουλτᾶνο ἐτάλλει νότες
κι' εἰς ἀπάντησιν ἐκείνος τοῦ γυροῦσι παγκονότες.

Τρεῖσι τρεῖσι καὶ σαλεύει τὸ σπαθὶ μὲς 'στὸ φικᾶρι,
γαῖά σου, Κώστα Κοιμουνοῦρη, τῶν ἀρμάτων παλληκᾶρι.

Τὸν Βασιλῆ τὸν Βουδούρη, πρῶτον τῆς στεριάς ἄσκη,
μᾶς τὸν ἔμεναν Ἄναικος, μᾶς τὸν ἤπραν οἱ Ναυτικοί.
Μάϊνα λοιπὸν εἰ φλόκει κι' ἔλοι 'στὰ κατάρτια σοῦκα,
ναυτικὸ σταθμὸ 'στὴν Κίνα νὰ ζητήσῃ κι' ἡ μουφλοῦκα.

Κι' ἀπῆξε σκλάβοι τραγουδοῦν κι' ἡ Τραπεζοῦς κι' ἡ Κόζιμος:
Ἄ Κόντη σιτεροκίφαλος, Καρράτη καλοροζικός.

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
ἔθεσις ζωγραφικῆ,
ἔπου Γαῖκης, Γραμμοδότης, Γαλινᾶς, καὶ τὸς ἄστῆρι,
κι' ἀπαστράπτουν μέσα 'στ' ἄλλα
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
Ροῖλου τοῦ περιφῆμου τὰ περιφῆμα Ντελίρια.

Ὁ προσφιλεὶς Μελοφᾶς, νέος Κεραλλονίτης,
καὶ πρῶτος τῆς κιάρας ἄλθινος τεχνίτης,
μέσα 'στὴν Ἐταίριαν καλεῖ τὴν Μουσικὴν
εἰς τέρψιν ἔτασιαν καὶ καλλιτεχνικὴν,
κοντολογῆς κοντοῖτρο σκοπεῖ νὰ μᾶς κάνῃ,
ποῦ κόμμα θὰ μαγίγῃ καὶ κόμμα θὰ τρελλᾶν.

Ἡ Πατρις Βουκουρεστίου ἔβγαλε μοναδικὸν
εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Λαύρας φύλλον πανηγυρικόν.

Ἄϊδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παιπαιωάννου,
στολδί καὶ καταφυγῆ κάθε πρωτεουσσιάνου.
Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινά,
μᾶς ἔλθαν, νάτα, νά.

Τρεῖζατε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φοροεῖσις,
πρωτεουσσιάνοι λέοντες, γαμπρὸν κορμοστασιαῖς.

Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχὴ μου τί κοψίματα,
τί πόζεις, τί κορώματα,
τί τέλεια ραψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφάναξε μὴ τὴν Ξυλίνα μέση:
εχαρᾶ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ.

Τὸ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γρασεῖον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμό,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἐπιθιᾶς.